

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/2/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123302368
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:6123302368.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 37 927 795, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. A. XXXX/X, D., o zaplatenie sumy 6.283,82 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 6Csp/64/2023-95 zo dňa 25.10.2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdzuje.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“, prípadne „okresný súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu (výrok I. napadnutého rozsudku) a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok II. napadnutého rozsudku).

1.1 Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou v prejednávanej spore domáhal vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť mu istinu 6.283,82 eur spolu s úrokom vo výške 1.961,18 eur a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 6.283,82 eur od 30.12.2020 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že dňa 24.05.2019 bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným uzatvorená Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru „E. Pôžička“, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 7.000,- eur s lehotou splatnosti 96 mesiacov. Čerpanie úveru bolo ku dňu 24.05.2019 pri počte splátok 96 vo výške 104,42 eur vrátane mesačnej splátky poistného vo výške 5,67 eur. Dátum prvej anuitnej splátky bol dojednaný na deň 13.06.2019 pri dojednanej úrokovej sadzbe 8,01 % ročne a RPMN predstavovalo

8,85 %. Konštatoval, že v zmluve sú uvedené predpoklady na výpočet RPMN. Poukázal na list označený ako „Tretia upomienka – pokus o zmier zo dňa 24.09.2020“, ktorým právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že napriek predchádzajúcim upomienkam doteraz neuhradil záväzky plynúce zo zmluvy o úvere a eviduje pohľadávku po lehote splatnosti

vo výške 26,51 eur, pričom vyzval žalovaného na okamžité zaplatenie dlžnej sumy s tým, že v opačnom prípade bude požadovať, aby vrátil celú poskytnutú sumu pred dátumom splatnosti s tým, že dátum predchádzajúcej upomienky je 24.08.2020. Ďalej poukázal na Výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 20.11.2020, ktorou právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že z dôvodu neuhradenia dlžnej pohľadávky vyhlásil predčasnú splatnosť úveru so zostatkom 6.639,44 eur, z čoho istina predstavovala výšku 6.333,82 eur a súčasne vyzval žalovaného na predčasné splatenie

zostatku úveru v lehote 7 dní odo dňa doručenia výzvy, pričom táto výzva sa právne predchodcovi žalobcu vrátila dňa 22.12.2020 ako neprevzatá v odbernej lehote. Z Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 12.10.2022 mal súd prvej inštancie preukázané, že právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že svoju pohľadávku zo zmluvy zo dňa 24.05.2019 postúpil na žalobcu.

1.2 Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie a poukázal na to, že dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje banku (v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2021 sp. zn. 4Cdo/162/2020). Súd prvej inštancie nemal preukázané platné postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu, pričom dospel k záveru, že právnym predchodcom žalobcu neboli dodržané zákonné podmienky pre predčasné zosplatnenie úveru. Konštatoval, že v prejednávanej veci sa jednalo o spotrebiteľský spor. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré okrem iného sleduje, aby dodávateľ pri neplnení povinností spotrebiteľom dosiahol splatnosť celej pohľadávky a súčasne sleduje aj zamedziť tejto možnosti v prípade, ak neplnenie povinnosti zo strany spotrebiteľa bude iba krátkodobé, nepresahujúce dobu troch mesiacov odo dňa omeškania

so zaplatením splátky. Uviedol, že podmienkou účinnosti výzvy na zaplatenie celej pohľadávky je, že veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Konštatoval, že právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky môže uplatniť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zameškanej splátky, pričom rozhodujúce je, či v čase uplatnenia práva je spotrebiteľ v omeškaní s plnením niektorých zo splátok tri mesiace a uplynula lehota 15 dní na uplatnenie tohto práva. Vyslovil, že v prípade, ak spotrebiteľ zaplatí zameškané splátky pohľadávky skôr, ako veriteľ uplatnil právo, uplatnenie po takomto zaplatení zameškanej pohľadávky je neúčinné, keď účelom je dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlhu predtým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie dlhu. Vyslovil záver, že výzva podľa ust.

§ 53 ods. 9 musí byť jasná a určitá, aby spotrebiteľ nadobudol vedomosť, s ktorou konkrétnou splátkou je v omeškaní viac ako tri mesiace, aby sa prípadným zaplatením omeškanej splátky mohol účinne vyhnúť zosplatneniu celej pohľadávky. Má za to, že označenie rozhodujúcej splátky nevyhnutné aj pre aplikáciu ust. § 54a Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie podrobil prieskumu výzvu žalobcu označenú ako „Tretia upomienka – pokus o zmier zo dňa 24.09.2020“, pričom dospel k záveru, že takto koncipovaná výzva nespĺňa zákonné požiadavky tak, ako to prezumuje § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pričom mal za to, že uvedená výzva je neurčitá a nezrozumiteľná. Na základe uvedeného dospel k záveru, že žalobca dostatočným spôsobom nepreukázal využitie práva svojho právneho predchodcu na predčasné zosplatnenie zvyšku úveru, a preto nemohlo dôjsť ani k predčasnej splatnosti peňažného záväzku. Zdôraznil, že z tejto výzvy nevyplýva, s ktorou splátkou, resp. jej časťou sa žalovaný dostal do omeškania so splácaním úveru. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoCsp/1/2022 zo dňa 23.03.2022, podľa ktorého je nevyhnutné, aby v upozornení spotrebiteľa ako dlžníka bolo konkretizované, ku ktorej omeškanej splátke využíva svoje právo predčasného zosplatnenia úveru. Z uvedeného vyvodil, že žalovaný tak ani nemal možnosť vyhnúť sa predčasnému zosplatneniu úveru zaplatením omeškanej splátky, nakoľko nemal vedomosť o tom, ktorá splátka je tá, pre ktorú sa veriteľ rozhodol uplatniť svoje právo na predčasné zosplatnenie úveru, keď navyše zdôraznil, že z označenia predmetnej výzvy, tretia upomienka – pokus o zmier, mohol žalovaný ako spotrebiteľ nadobudnúť mylnú predstavu, že sa nejedná o (poslednú pred zosplatnením) výzvu v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ale snahu veriteľa o zmierné vyriešenie veci, keď z označenia je zrejmé, že sa jedná o v poradí tretiu upomienku/výzvu. Poukázal na tú skutočnosť, že v danom prípade sa jedná o v poradí tretiu upomienku, pričom veriteľ evidoval dlh vo výške 26,51 eur a výška splátky (bez poistenia) je 98,75 eur, pričom zdôraznil, že z uvedeného nie je zrejmé, s časťou ktorej splátky bol žalovaný v omeškaní. Zdôraznil, že súd prvej inštancie nie je povinný pátrať v predložených dôkazoch a napomáhať tak jednej alebo druhej strane. Je však povinný ex offio skúmať legitímáciu (aktívnu a pasívnu) strán sporu. Z dôvodu neurčitosti výzvy dospel súd prvej inštancie k záveru o neplatnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, z čoho vyvodil, že tým, že banka postúpila žalobcovi pohľadávku bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť pred termínom konečnej splatnosti, nebolo možné učiť záver o tom, že by bol predmetný úver ku dňu postúpenia splatný. Dospel k záveru, že splatnými sa mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bol žalovaný v omeškaní, a zdôraznil, že právny predchodca žalobcu mohol postúpiť pohľadávku zo spotrebiteľského úveru len so všetkými právami s ňou spojenými, a preto postúpenie pohľadávky posúdil ako neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

1.3 O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že úspešnému žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania, keďže z obsahu spisu nemal preukázaný vznik trov konania na jeho strane.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v celom rozsahu odvolanie z dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), keď záver súdu prvej inštancie spočíva v tom, že nedošlo k platnému zosplatneniu úveru pre neurčitosť výzvy právneho predchodcu žalobcu pred zosplatnením podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a tým aj neurčitosti zosplatňujúcej výzvy podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka, nepovažuje za správny. Má za to, že Občiansky zákonník nestanovil ako podmienku platnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky z úveru podmienku uvedenia splátky, pre ktorú veriteľ pristúpil k zosplatneniu. Podporne týmto odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5CoCsp/62/2022, ako aj na rozhodnutie Krajského súdu Nitra sp. zn. 12CoCsp/25/2021. Zástava názor, že pri zosplatňovacej výzve zákon jasne vymedzuje, pre ktorú splátku môže veriteľ splatnosť vyhlásiť, pričom inak by bolo vyhlásenie splatnosti neplatné. V tejto súvislosti poukázal na to, že pri výklade právnych úkonov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na ich platnosť je nevyhnutné brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov. V danej súvislosti poukázal na nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 242/07 a I. ÚS 640/2014, keď má za to, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd sa pri rozhodovaní uvedenou zásadou neriadil. Vyjadril názor, že v konaní bolo preukázané, že jeho právny predchodca vyzval žalovaného dňa 24.9.2020 v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka uhradiť sumu 26,51 eur s tým, že

v opačnom prípade je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť, ku ktorej došlo dňa 20.11.2020, čo ich právny predchodca oznámil žalovanému podaním zo dňa 20.11.2020

so zostatkom úveru vrátane príslušenstva 6.639,44 eur. Poukázal na to, že z výpisu z účtu žalovaného bolo preukázané, že ku dňu vystavenia predžalobnej upomienky zo dňa 20.11.2020 bol žalovaný preukázateľne v omeškaní s úhradou troch splátok úveru, konkrétne bol v omeškaní s úhradou splátky splatnej dňa 13.08.2020 v sume 104,42 eur, splátky splatnej dňa 13.09.2020 v sume 104,42 eur a splátky splatnej dňa 13.10.2020 v sume 104,42 eur. Zástava názor, že jeho právny predchodca postupoval plne v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka, keď úver predčasne zosplatnil dňa 20.11.2020, a to pre nezaplatenie úverovej splátky splatnej dňa 13.08.2020, čo žalovaný ani nepoprel. Na základe uvedeného má za to, že k postúpeniu žalovanej pohľadávky došlo v súlade s ust. § 17 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z., čím je daná jeho aktívna vecná legitímácia v spore a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v súlade s petitom ním podaného odvolania. Súčasne si uplatnil právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Strany sporu v odvolacom konaní ďalšie podania neprodukovali.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), žalobcom, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP vo výroku I., ako aj v závislom výroku II., t. j. výroku o práve na náhradu trov konania ako vecne správny potvrdil.

6. Odvolací súd podrobne preskúmal rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a zásadne sa stotožnil s podstatnými skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

7. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou vád týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodov uplatnené (odsek 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ust.

§ 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

8. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvoláciu námietku žalobcu týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia súdu prvej inštancie vo vzťahu k výzve na zaplatenie omeškaných splátok s upozornením na zosplatnenie zo dňa 24.09.2020 označenú ako „Tretia upomienka – pokus o zmier“, ktorú súd prvej inštancie posúdil ako neplatný právny úkon z dôvodu neurčitosti, nakoľko v ňom absentovalo uvedenie splátky, ktorou mal byť žalovaný viac ako tri mesiace v omeškaní. V tejto súvislosti odvolací súd (v záujme vylúčenia možnosti prekvapivosti svojho rozhodnutia) podľa § 382 CSP výslovne upovedomil strany o možnom použití ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (z dôvodu, že v rozhodnutí súdu prvej inštancie, napriek tomu, že z rozhodnutia vyplýva aplikácia tohto ustanovenia, predmetné zákonné ustanovenie nie je výslovne uvedené) a dal stranám možnosť sa k tomu vyjadriť, čo však neučinili.

8.1 Účelom právnej úpravy ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je zamedziť „zosplatňovaniu“ záväzkov spotrebiteľov zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorých plnenie je dojednané v splátkach z dôvodu len krátko trvajúceho omeškania spotrebiteľa so zaplatením splátky (len pár dní) a súčasne dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlžnej splátky predtým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. K uvedenému však musí byť nepochybne spotrebiteľ informovaný, pre nezaplatenie ktorej splátky mu hrozí uplatnenie práva veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Podľa

§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy „ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania

so zaplatením splátky, a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní

na uplatnenie tohto práva“. Uvedené ustanovenie je potrebné vykladať v kontexte ust. § 565 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky“. Odvolací súd zastáva názor, že výzva prezumovaná § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ

(v prejednávanej spore žalovaný) v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Bez uvedenia tejto identifikácie nie je možné následne preskúmať splnenie podmienok na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a platnosť tohto úkonu. Je potrebné si uvedomiť, že sa nejedná iba o formálnu podmienku, ale sa jedná o notifikačnú povinnosť dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorá má umožniť spotrebiteľovi „dozvedieť sa“ o hroziacom následku spočívajúcom vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, a tento následok odvrátiť. Práve uvedenie konkrétnej splátky je tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá musí byť voči spotrebiteľovi určito vyjadrená, nakoľko uvedenie „iba“ výšky dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní, vykazuje podstatnú mieru abstrakcie a spotrebiteľ z takto vyjadreného údaja nemôže bez ďalšieho určiť, ktorá splátka môže v budúcnosti založiť dôvodnosť predčasného zosplatnenia, resp. ktorú splátku považuje dodávateľ za splátku rozhodnú. Z uvedeného potom v konečnom dôsledku nie je objektívne vopred možné posúdiť, kedy si dodávateľ uplatní svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti. Navyše je potrebné poukázať na to, že veriteľovi v spotrebiteľských sporoch vzniká právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru iba v prípade, ak je dlžník v omeškaní s niektorou splátkou aspoň tri mesiace a súčasne upozorní dlžníka – spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Táto 15-dňová lehota (na upozornenie na uplatnenie tohto práva) musí uplynúť do splatnosti splátky, ktorá sa stane najskôr splatnou po uplynutí troch mesiacov od splatnosti splátky, ktorá zakladá právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru založené omeškaním s úhradou splátky (s ktorou je v omeškaní aspoň tri mesiace), potom môže veriteľ uplatniť výlučne do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky (t. j. v poradí prvej splátky, ktorá sa stala splatnou po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, zakladajúcej právo zosplatnenia), inak právo na zosplatnenie na základe splátky,

ktorá zakladá právo na zosplatnenie, zanikne. Z uvedeného potom možno vyvodit', že aj z právneho úkonu veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka by malo byť zrejmé naplnenie podmienok podľa tohto ustanovenia a súčasne ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Len takýto výklad je spôsobilý korešpondovať s vyššie uvedeným zmyslom a účelom ust. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. V nadväznosti na uvedené odvolací súd zdôrazňuje, že procesný súd nie je povinný ex offo vyhľadávať dôvod oprávnenosti úkonov veriteľom podľa ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, keďže by mohol dôjsť aj k dôvodom, na ktoré účastníci právneho vzťahu ani nepomysleli. V kontexte s takto formulovaným právnym názorom odvolací súd poukazuje aj na relevantnú odbornú literatúru, a to Občiansky zákonník I. § 1 – 450 – Komentár od Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol., z vydavateľstva C. H. Beck, Praha, 2015 (strana 576 a nasl.), ktorá dospela k rovnakému právnemu názoru.

9. Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní poukazoval na rozhodnutia odvolacích súdov, a to Krajského súdu v Košiciach a Krajského súdu v Nitre, odvolací súd poukazuje na to, že uvedené rozhodnutia odvolacích súdov nie sú pre odvolací súd rozhodnutiami vyššej súdnej autority, keď v prejednávanom spore odvolací súd zdôvodnil svoju právnú argumentáciu, z ktorej pri rozhodnutí vychádzal.

10. V nadväznosti na uvedené sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že dotknuté právne úkony veriteľa podľa ust. § 53 ods. 9 a ust. § 565 Občianskeho zákonníka, t. j. list označený ako „Tretia upomienka – pokus o zmier“ zo dňa 24.09.2020 a Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 20.11.2020 nemožno považovať z dôvodu ich neurčitosti a nezrozumiteľnosti za platné právne úkony (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ktoré mohli viesť k účinkom zosplatnenia dotknutého spotrebiteľského úveru a k naplneniu podmienok pre platnosť postúpenia žalovanej pohľadávky podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Iba nad rámec uvedeného odvolací súd poukazuje na to, že pokiaľ žalobca argumentoval, že dôvodom pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru bolo nezaplatenie úverovej splátky splatnej dňa 13.08.2020, tak samotná výzva podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka označená ako „Tretia upomienka – pokus o zmier“ datovaná dňom 24.09.2020 vôbec nesmeruje k upozorneniu na úhradu uvedenej splátky (splatnej dňa 13.08.2020), ani nasledujúcej splátky splatnej dňa 13.09.2020, nakoľko z uvedenej listiny vyplýva, že dlžná pohľadávka pozostáva z poplatkov vo výške 26,51 eur.

11. V nadväznosti na uvedené sa potom odvolací súd stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie týkajúcim sa nesplnenia podmienok pre platnosť postúpenia žalovanej pohľadávky podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a z toho vyplývajúcim záverom súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, čo zákonite viedlo k vecne správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v celom rozsahu.

12. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu prvej inštancie v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania, žalobca v tejto časti zjavne založil svoje odvolanie len na tom, že považoval napadnutý rozsudok v merite veci za vecne nesprávny, a preto napadol odvolaním aj v ňom závislý výrok o práve na náhradu trov konania. Inak žalobca neprodukoval žiadne odvolacie námietky, ktoré by mohli byť predmetom prieskumu v odvolacom konaní.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené, konštatujúc nedôvodnosť odvolania žalobcu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP tak vo výroku I., ako aj vo výroku II. ako vecne správny potvrdil.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a vznikol mu tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré mu v súvislosti s odvolacím konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP), a to v rozsahu 100 %. Odvolací súd však žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže mu preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy v odvolacom konaní nevznikli (žalovaný nevykonal v odvolacom konaní žiadny procesný úkon). Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom v rozhodnej právnej úprave by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu,

a naopak, taký zmysel nemá, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (u jednej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva aj z uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

15. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)